

Chengxian, Gansu Province, China
Den 24:e november, 2006

tomas.stenback@home.se

rachel.stenback@home.se

Telefon i Kina: +86 939 3200667

Telefon i Sverige 018-4951537 (Hit kan ni ringa för samma pris som till grannen, men vi svarar i Kina!)

Besök gärna vår hemsida www.e455.se/kina

你们好!

(*Nimen hao!* = Hej!)

Hej allihop!

Nu är det i slutet av november och vi är snart framme i advent. Vädret börjar bli kallare och ruggigare men vi har ännu inte varit under nollan. Sedan vi skrev sist har vi haft fullt upp med att undervisa och bjuda hem eleverna på filmkvällar. Vi har även haft ett mycket trevligt besök från Sverige!

Förutom några sega förkylningar har vi haft turen att få vara friska hela hösten. Vi har upptäckt att man har en lite annorlunda inställning till förkylningar i Kina än vad man har hemma. Om man säger att man är förkyld här så frågar de omedelbart om man har varit till läkaren och om man äter kinesisk medicin. Vi försöker berätta för dem att det bara är en förkylning och att det nog snart går över, men de lyssnar inte till detta. Min gode vän och kollega Magister Ren försökte att övertala mig att se en doktor. Han berättade att han kände en väldigt, väldigt, väldigt... gammal doktor som jag borde träffa. Jag tackade nej, vänligt men bestämt och har nu istället kurerat mig på svenskt vis med sömn och vatten.

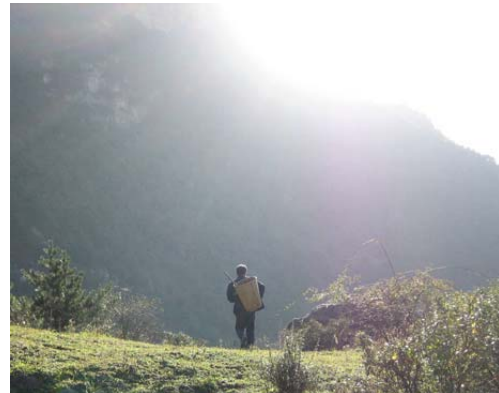
Den 31:a oktober så hade skolans Oral English Association ordnat ett Halloweenparty som vi naturligtvis var hedersgäster på. Festen var en unik upplevelse och det kändes som att gå på en mellanstadiefest i Sverige, med diverse lekar, uppträdanden och danser. Rachel klädde ut sig till en gubbe med hjälp av mina kläder och jag klädde ut mig till ett spöke med hjälp av ett vitt lakan. Rachel får fortfarande frågor varför jag sprang runt med ett vitt lakan på huvudet så jag antar att de inte blev rädda i alla fall! Studenterna var riktigt påhittiga och hade alla tillverkat masker i papper som de höll upp framför ansiktet. Thad (amerikanen från Peace Corps) inledde tillställningen med det obligatoriska talet från en utlänning. Jag blev utsedd att delta i en dragkamp där jag tävlade mot Sarah från

England. Studenterna var helt galna och skrek och applåderade. Det finns ett roligt filmklipp från detta på vår hemsida.

Studenterna på skolan drog igång en fotbollsturnering och jag ställde upp för Engelska Institutionen. Naturligtvis höll jag ett tal när på den pampiga inledningscermonin. Det var riktigt roligt att spela och vi hade äran att också vinna hela turneringen. I finalen drog jag på mig ett gult kort och alla åskådarna tjöt av skratt. Kortet borde varit rött, men jag tror att domaren blev lite nervös. ”Inte kan man väl visa ut den ende utlänningen här?” tycktes han tänka.

Med hjälp av några studenter har vi nu varit till den lokala Kyrkan tre gånger. Det är en härlig känsla att vara med på gudstjänsterna även om vi inte förstår mycket. Vi har våra kinesiska psalmböcker som är skrivna med våra bokstäver och vi sjunger med så gott vi kan. Om vi inte sjunger med kommer det direkt någon och vill hjälpa oss att visa oss vilken psalm de sjunger så försöker att sjunga även när vi inte har en aning om vilken psalm det är! Kyrkan är extremt fattig och vi ser inte fram emot att sitta i samma kyrka när vintern kommit på allvar. Det finns inga element och kyrkan är bara en cementbyggnad så vi får nog klä oss som om vi satt ute. Medlemmarna är väldigt trevliga och hjälpsamma, vi möter inte alls samma ”utlänningshysteri” som vi annars möter i stan. Vi blir alltid erbjudna att ta någon liten benig gubbes sittdyna, men hittills har vi lyckats neka till detta då de definitivt behöver dynorna bättre än vad vi gör.

Senaste vi var dit så skulle de fira nattvard. Det var en annorlunda upplevelse. När alla hade fått brödet så skulle pastorn välsigna vinet, eller vad vi trodde var vin i alla fall. Han höjde sina armar och döm om vår förvåning när han började att välsigna en sliten tekanna i metall! Mycket riktigt så var det också vanligt te i. Vi tyckte det var genialiskt, att använda det man har istället för att kasta bort pengar på vin. Det kändes verkligen speciellt att se detta. Kanske något för Sverige, bröd och nattvardste!

Vi har fått många frågor om kyrkan i Kina och vad det är för kyrka vi går till, om det är en kristen kyrka. Och vi är verkligen imponerade av vad vi hittills har sett av den kinesiska kyrkan. Folket som går har det inte lätt, det är de fattigaste som går hit. (Så ser det i alla fall ut om man ser på deras trasiga och lortiga kläder) Men de kommer troget till kyrkan och sitter gärna i tre timmar i en ouppvärmad cementlokal för få möjlighet att fira gudstjänst. Skulle vi i Sverige göra detta? På vår hemsida finns ett videoklipp från när

församlingen sjunger en psalm från hjärtat. Det ger er en liten inblick i hur det kan se ut på en vanlig kinesisk gudstjänst.

Vi hann med ytterligare en vandring upp i bergen innan det blev för blött och kallt. Och det var en otrolig vandring. Vi åkte tillsammans med vår kollega Magister Ren, Thad och Michelle samt några studenter till det högsta berget här i närheten. Vi började på 700 meter och slutade på 2000 meter, så det var en ganska rejäl stigning som vi kände av några dagar efteråt. Naturen var underbart vacker och bergstoppen är något av det vackraste jag sett. Den sträcker sig lodrätt över 500 meter rakt upp i luften och man kan bara komma dit via en smal stig. När man står där uppe och tittar ut över landskapet så känns det som om man inte kan komma högre. Och runt om dig stupar rakt berget ner i över 500 meter. På hemsidan ligger fler bilder från denna magiska vandring.

För några veckor sedan åkte vi till huvudstaden i vår provins, Lanzhou, för att träffa alla de lärare som Amity's har utplacerade runt om i Gansu. Vi har en lång resa, ca åtta timmar, och den går genom ett kargt och torrt landskap. Ju längre västerut man kommer desto torrare blir det för att till sist allt mer likna en öken. Runt Lanzhou finns inget som är grönt som inte är planterat av människan. Detta är en väldig kontrast till det bördiga landskapet som omger vår lilla stad i sydost. Två lärare har rest hela tio timmar från en liten stad ännu längre västerut för att komma till konferensen, de bor mitt ute i öknen, i en stor oas. Det vore spännande att senare resa längs sidenvägen västerut och se mer av detta ökenlandskap. Vi hade en skön helg där vi delade erfarenheter och åt god mat. Rachel var särskilt glad över att kunna gå och köpa lite saker i en mataffär som har en del saker som inte finns hos oss, som till exempel olivolja, Snickers och Brieost. Det var en lång helg och vi var ganska trötta när vi sent på söndagen kom tillbaka men vi hade haft väldigt roligt och träffat många vänner.

En vecka efter att vi varit i Lanzhou åkte Rachel och jag till Xi'an på fredagen för att träffa våra första besökare. Rachels kompis Maria och hennes man Magnus hade till vår förtjusning valt att förlägga sin bröllopsresa till Kina! De hade tillbringat några dagar i Beijing och nu träffade vi dem i Xi'an. Vi hade bokat ett otroligt fint hotell och njöt av de lyxiga rummen med de mjuka sängarna (I Kina sover man oftast på en hård "madrass" av plywood) och den fina poolen. Det var verkligen skönt att leva lite lyxigare än vanligt. I Xi'an var vi turister och såg det mesta som man ska se enligt

som fungerar ganska bra. Hon pekar på vad hon vill köpa, sen går hon till nästa affär och lämnar mig med prutningen! Jag får träna kinesiska och hon får det hon vill ha. Vi kunde även hjälpa Maria och Magnus med att göra några små fynd.

På söndagen åkte vi tillbaka till Chengxian och visade dem "vår" stad. Det är ett väldigt annorlunda Kina man får se här mot det man får se i exempelvis Bejing och vi försökte att visa upp allt det som vi numera förknippar med det verkliga Kina. Som vanligt stirrade Ortsbefolkningen på oss, men vi har nästan blivit vana detta nu. Att ha två besökare här gjorde att vi såg detta "för första gången" igen. Många gamla män är otroligt trevliga och vi försöker att prata med så många vi kan. Vi kan inte säga så mycket, men det lilla vi kan säga bryter ner många barriärer och man märker verkligen hur viktigt det är att prata det lokala språket. Vi såg en otroligt liten man, betydligt kortare än Rachel och Maria, som bar på ett enormt lass med ved, eller ris, på ryggen. Vi pratade lite och såg hur han lyste upp av att prata med oss. Möten som detta gör att vi blir än mer motiverade att lära oss kinesiska.

Det var roligt att ha vänner här och visa dem hur vi lever. Naturligtvis var det tråkigt när de åkte, och speciellt Rachel tyckte att det kändes lite tungt, men vi känner att det har gett oss nya krafter och vi ser fram emot nästa besökare från Sverige!

I vårt förra brev skrev jag om min "tidsresa" och under den månad som gått har jag fått göra flera sådana resor. När man sticker ut huvudet på morgonen så känner man en lukt av brand och ibland så ser man också hur luften är tung av smutsig rök. För några månader sedan kändes luften ren och hälsosam här, men allt förändrades när man började att slå på värmen i alla hus runtom i staden. Den enda uppvärmning som finns att få här får man från koleldning och det

syns och känns överallt. Det är skönt att äntligen få värme i lägenheten men det är sorgligt att se den smutsiga baksidan på detta mynt. Vi är nu inne i slutet av november och bönderna jobbar fortfarande hårt på sina små åkerlappar. När man tittar över åkerlandskapet så slås man av hur små bitar de arbetar på. Jag kan tänka mig att det såg ut så här i Sverige för hundra år sedan med åkrar ofta inte större än en fjärdedels fotbollsplan. Men när man ser de redskap de använder förstår man att det inte heller vore möjligt att bruka större åkrar än de gör. Det som för oss mest ser ut som små mysiga trädgårdar är deras kanske enda inkomstkälla, och att stå ute på åkern med en liten hacka och eventuellt en ox med en tråplog är allt annat än romantiskt för de som måste leva med det och av det.

Vi hoppas att ni fortsätter att höra av er på olika sätt till oss. Det är väldigt uppmuntrande att få telefonsamtal och brev från vänner och bekanta. Vi är så tacksamma till att vi har tillgång till internet, det gör det hela så mycket enklare. För några dagar sedan pratade Rachel med sin farmor Hildur som är 97 år gammal och bor i Minnesota. Det var första gången som de pratade genom datorn och det var festligt att se Hildur sitta och titta på oss genom datorn. Hon tyckte att det var otroligt med all denna nya teknologi. Tänk om hon hade haft denna chansen att kommunicera med sina släktingar när hon utvandrade från Sverige 1911!

Ha en trevlig advent!

再见!

(Zaijian! = Goodbye!)

Rachel and Tomas

Rachel & Tomas Stenback
Longnan Teachers College
Chengxian, Gansu Province, 742500
China

In Chinese:

Zip code: 742500

中国甘肃省成县 陇南师专科研外事处

